

Bốn Mười Bốn Năm Đà Lạt Chỉ Một

Hồi xưa...nhà nàng đó. Một con ngõ dễ thương, nó là con đường tôi đi qua chiều, sớm...

Đại lộ Yersin lớn, nhà nàng trong hẻm sâu, hai bên cây sồi đầu xanh xanh màu diệp vôi...

Ai khiến mà tôi tới? Tiếng chuông Nhà Thờ chẳng? Hay là một tối trăng...tôi thấy nàng, Minh Nguyệt...

Tôi qua nàng không biết, tôi biết: Tôi Yêu Nàng! Tôi nói không vội vàng vì đã từ muôn kiếp!

*

Nàng rất xinh rất đẹp. Tôi, con bướm có tình. Tôi bay trên cỏ xanh hôn gót sen nàng đỏ...

Nàng bay lên theo gió. Nàng là một Thiên Nga...

*

Hồi xưa tôi ngang qua, ngôi nhà nàng chỗ đó. Bây giờ, dâu biển, lỡ, tôi trở về, mộng du...

Bây giờ nàng đi đâu? Bây giờ nàng ở đâu? Con hẻm không còn sâu! Hai bên thành phố xá. Ôi nàng là tất cả của tôi...Đà Lạt xưa...Bây giờ là giấc mơ, giụi tay, biết mình khóc.

Đời tôi, con đò dọc, chắc nàng, con đò ngang? Nàng còn giữa đại dương? Tôi cù lao bão táp...

Chúng tôi chưa chạm mặt nói gì chạm bàn tay!

Trần Văn Lệ

